

Ο Άγιος Μάρτυρας Βίτων (+303), προστάτης των ηθοποιών και των χορευτών

/ [Πεμπουσία](#)

Ο Άγιος Βίτων ανήκει στο χορό των Μαρτύρων και είναι άγνωστος στους συναξαριστές της Ανατολικής Ορθόδοξης Εκκλησίας. Καταγόταν από πλούσια και σπουδαία οικογένεια της Σικελίας. Ο πατέρας του ονομαζόταν Χυλάς και ήταν ειδωλολάτρης. Ο Βίτων όμως είχε την ευτυχία να έχει ένα χριστιανό παιδαγωγό τον Μόδεστο και την χριστιανή Κρησκεντία, που ανέλαβε την ανατροφή του. Έτσι μεγάλωνε μέσα σε ατμόσφαιρα τέλειας αποστροφής των ειδώλων και αγάπης για τον Χριστό.

Χωρίς να το ξέρει ο πατέρας του βαπτίστηκε και με τη χάρη και το ζήλο που είχε, ξεχώριζε μεταξύ των απίστων και κέρδιζε πολλές ψυχές για τον Κύριο. Με το χάρισμα της θαυματουργίας και με τις προσευχές του τυφλοί αποκτούσαν το φως τους, οι άρρωστοι την υγεία τους και δαιμονισμένοι την ελευθερία τους από τη δουλεία του διαβόλου.

Όταν ο Βίτων ήταν δώδεκα ετών, τοποθετήθηκε από τον μεγάλο διώκτη των χριστιανών Διοκλητιανό, ως διοικητής της Σικελίας ο Βαλεριανός που ήταν και αυτός δήμιος των πιστών. Σ' αυτόν κατήγγειλαν τον μικρό Βίτωνα που τον θεωρούσαν οι ειδωλολάτρες σαν μεγάλο και επικίνδυνο εχθρό τους.

Ο Βαλεριανός κάλεσε τον Χυλά, τον πατέρα του Βίτωνα, και του είπε ότι, ο γιος του ήταν χριστιανός, και έπρεπε να τον συλλάβει και να τον τιμωρήσει, εκτός εάν αυτός τον κάνει να εγκαταλείψει τη λατρεία του Ιησού Χριστού και επανέλθει στη θρησκεία της αυτοκρατορίας. Ο Χυλάς υποσχέθηκε να ικανοποιήσει τις επιθυμίες του.

Πράγματι χρησιμοποίησε όλα τά μέσα, για να δελεάσει και να φέρει με το μέρος του τον Βίτωνα. Κλαίοντας και έχοντας στην αγκαλιά του το παιδί του, του έλεγε ότι κινδύνευε να χάσει όχι μόνον όλα τα πλούτη, που ήταν ο μοναδικός κληρονόμος, αλλά και την ίδια τη ζωή του. Θα δυσφημούσε την οικογένειά του και θα προκαλούσε στον ίδιο μεγάλη θλίψη, που σύντομα θα τον οδηγούσε στο θάνατο.

Προσπάθησε δε να τον κάνει να περιφρονήσει την πίστη στον Χριστό, που πέθανε με ατιμωτικό θάνατο πάνω σε ένα σταυρό.

Όλα αυτά δεν επηρέασαν τον Βίτωνα και επειδή γνώριζε την ανοησία της ειδωλολατρίας προσπάθησε με επιχειρήματα να πείσει τον πατέρα του να ακολουθήσει το παράδειγμά του. Τον διαβεβαίωσε δε ότι ούτε υποσχέσεις, ούτε απειλές, ούτε απώλειες αγαθών, ούτε τα πιο σκληρά βασανιστήρια αλλά ούτε και ο θάνατος μπορούσαν να τον χωρίσουν από την αγάπη του Χριστού.

Όταν ο Βαλεριανός έμαθε την αποτυχία του Χυλά να μεταπείσει τον Βίτωνα και ότι ο νεαρός χριστιανός συνεχίζει να διαδίδει τον χριστιανισμό με τα θαύματά του, διέταξε να τον συλλάβουν και να τον φέρουν μπροστά του στο δικαστήριο. Τότε ρώτησε τον Βίτωνα γιατί, άνκαι είναι ένα παιδί, αντιστεκόταν στα θελήματα του πατέρα του, και δεν υποτασσόταν στους αυτοκρατορικούς νόμους, και μήπως δεν γνώριζε ότι αυτός, ο Βαλεριανός, είχε διαταγή να τιμωρεί σκληρά ακόμη και με θάνατο όσους επιμένουν στη δική τους γνώμη.

Το παιδί απάντησε ότι δεν κάνει παρακοή ούτε στους νόμους ούτε στον πατέρα του, αλλά κάνει υπακοή στον Θεό, που είναι ο ανώτατος Κύριός του και ο πρώτος Πατέρας του· όσο δε για τις τιμωρίες, θα τις υπέμενε ευχαρίστως, για να μη λατρεύει τους δαίμονες, που είναι οι μεγαλύτεροι εχθροί των ανθρώπων.

Ο Χυλάς, που ήταν παρών, είπε με πόνο ότι ήταν πολύ δυστυχισμένος, διότι είχε ένα παιδί τόσο ανόητο, ώστε να χαθεί εξαιτίας της ισχυρογνωμοσύνης του. Αλλά ο Βίτων απάντησε ότι, προκειμένου να χάσει τη σωτηρία του, μένει πιστός σ' Εκείνον, που αφού του έδωσε τη ζωή, θα του έδινε επίσης και την αιώνια δόξα.

Ο διοικητής, χάνοντας την υπομονή του, διέταξε να δώσουν στον Βίτωνα μερικούς ραβδισμούς, όπως και έγινε, χωρίς όμως να χάσει ο μάρτυρας ούτε το θάρρος ούτε την απόφασή του. Ο διοικητής τότε διάταξε να τον γυμνώσουν και να τον μαστιγώσουν. Τα χέρια όμως των δημίων έχασαν τη δύναμή τους και παρέλυσαν. Το ίδιο έπαθε και το χέρι του Βαλεριανού, που το σήκωσε για να απαγγείλει την απόφασή του κατά του μάρτυρα.

Τότε ο δικαστής φώναξε ότι αυτός ο μικρός ήταν μάγος και χρησιμοποιεί μάγια. Ο Άγιος απάντησε ότι δεν ήταν μάγος, και δεν γνώριζε καθόλου μάγια, παρά μόνο να δοξάζει και να ευλογεί τον Ιησού Χριστό, που είναι ο Παντοδύναμος Κύριος όλων των πλασμάτων.

Ο Άγιος στη συνέχεια θεράπευσε τους διώκτες του, για να φανερώσει ότι το Πνεύμα του Ιησού Χριστού είναι Πνεύμα αγαθωσύνης και πραότητας και οι αληθινοί μαθητές Του αγαπούν όλους, ακόμα και τους εχθρούς τους.

Το θαύμα ενόχλησε τον Βαλεριανό, και παρέδωσε τον Βίτωνα στον πατέρα του, με την εντολή να κάνει τα πάντα ώστε ο Άγιος να αλλάξει αισθήματα. Ο πατέρας τότε, φανταζόμενος ότι ο καλύτερος τρόπος ήταν να σπρώξει τον μάρτυρα στις ηδονές, προσπάθησε να του μαλακώσει την καρδιά με πολλά χάδια. Του πρόσφερε πλουσιότερο φαγητό και με εορτές και χορούς δημιούργησε νέο περιβάλλον για τον Άγιο, που τον παρέδωσε σε νεαρές δούλες, για να τον διαφθείρουν. Ο νεαρός άγιος, υπέφερε και αναστέναζε μέσα σ' όλες αυτές τις παγίδες. Με δάκρυα στα μάτια ανύψωνε την καρδιά προς τον ουρανό και με κραυγές έλεγε στον Θεό: "Καρδίαν συντετριμμένην και τεταπεινωμένην μη περιφρονήσεις και μη εγκαταλείψεις, Κύριε".

Μέσα στο πολυτελές δωμάτιο που τον υποχρέωσαν να ζει, μόλις έκανε την προσευχή του γέμισε το σπίτι ένα ουράνιο φως και μία υπέροχη ευωδία, και εμφανίσθηκαν δώδεκα λίθοι του ιδίου χρώματος και με την ίδια θαυμαστή λάμψη. Οι υπηρέτες βλέποντας το θαύμα, φώναξαν από θαυμασμό, αφού ποτέ δεν είδαν κάτι παρόμοιο, στους δικούς τους ναούς. Ο Χυλάς έτρεξε να δει τι συνέβαινε στο δωμάτιο του υιού του και αντίκρυζοντας δώδεκα αγγέλους ανέκφραστης ομορφιάς και λαμπρότητας έμεινε τυφλός νοιώθοντας ένα ανυπόφορο πόνο στα μάτια. Πήγε αμέσως να αναζητήσει φάρμακο στο ναό του Δία, αλλά χωρίς αποτέλεσμα.

Έπρεπε να ταπεινώσει τον εαυτό του στον υιό του, και να τον παρακαλέσει να του δώσει το φως του, που του αφαίρεσε η περιέργεια και η απιστία του. Ο Βίτων, άγκαι γνώριζε καλά ότι ούτε η τόσο μεγάλη εύεργεσία θα άλλαζε τον πατέρα του, εν τούτοις, για να φανερώσει την άπειρη δύναμη του Κυρίου Ιησού Χριστού και για να κερδίσει μερικούς από τους παρευρισκόμενους στην αληθινή πίστη, έβαλε το χέρι του στα μάτια του πατέρα του και λέγοντας την προσευχή, "Κύριε, Συ, που έδωσες την όραση στον εκ γενετής τυφλό, δώσε την επίσης στον πατέρα μου, για να αποστομωθούν οι εχθροί σου και να γεμίσουν χαρά όσοι ομολογούν το όνομά Σου", θεράπευσε τον πατέρα του, καταπραΰνοντας όλους τους πόνους του, ξαναδίνοντάς του το φως του.

Αυτό το θαύμα όμως δεν εμπόδισε αυτόν τον σκληρό πατέρα, που φοβόταν μήπως χάσει τα αγαθά του, να ερεθίζει τον διοικητή να βασανίζει το παιδί του, και να σχεδιάζει το θάνατό του.

Άγγελος Κυρίου εμφανίσθηκε στον παιδαγωγό του Βίτωνος, Μόδεστο, λέγοντάς

του ότι ήταν θέλημα του Θεού να τον πάρει μαζί του, και να τον μεταφέρει στην Ιταλία. Τους οδήγησε μαζί με την Κρησκεντία στην Νεάπολη, κοντά στις όχθες του ποταμού Σιλάρεως. Όσο καιρό έμειναν εκεί δοξολογώντας και ευχαριστώντας τον Θεό, τους μετέφερε τροφή ένας αετός. Επειδή όμως ο Βίτων έκανε μεγάλα θαύματα, και οι δαιμονισμένοι διέδιδαν την παρουσία του, γρήγορα έγινε γνωστός, και έτρεχαν σ' αυτόν πολλοί μεταφέροντας τους αρρώστους για θεραπεία.

Την εποχή εκείνη υπέφερε φοβερά από δαιμόνιο και ο υιός του σκληρού διώκτη των χριστιανών Διοκλητιανού. Το δαιμόνιο απαντούσε στους μάγους ότι δεν θα έφευγε αν δεν ερχόταν ο Βίτων, που βρισκόταν στη Λουκανία, να τον διώξει. Με διαταγή του αυτοκράτορα αναζήτησαν και έφεραν στη Ρώμη τον Άγιο, μαζί με τον Μόδεστο και την Κρησκεντία.

Ο Διοκλητιανός ρώτησε τον Άγιο εάν μπορούσε να θεραπεύσει τον υιό του. Εκείνος απάντησε ότι δεν μπορούσε χωρίς τη βοήθεια του Ιησού Χριστού. Ο Διοκλητιανός τον παρακάλεσε να χρησιμοποιήσει την πίστη του στον Θεό. Ο Βίτων, πλησίασε και έβαλε τα χέρια στο κεφάλι του δαιμονισμένου, και με τη δύναμη και εξουσία του Ιησού Χριστού ανάγκασε το δαιμόνιο να βγει απ' αυτόν. Αυτό έγινε με μεγάλο θόρυβο, πολλοί δε από τους ειδωλολάτρες, που προηγουμένως έβριζαν τους Αγίους Μάρτυρες, έπεσαν νεκροί.

Ο Διοκλητιανός, και μετά τη θεραπεία του υιού του δεν πίστεψε στη δύναμη του Ιησού Χριστού, και προσπάθησε να απομακρύνει τον νεαρό Βίτωνα από την πίστη του προσφέροντάς του πλούτο, δόξα και εγκόσμια αγαθά. Τότε ο Άγιος απάντησε στον αυτοκράτορα ότι όλα όσα του πρόσφερε ήταν ασήμαντα και ότι ο Ιησούς Χριστός ήταν ένας ασύγκριτος θησαυρός, που δεν θα άφηνε για τα καλά όλων των αυτοκρατοριών του κόσμου και ότι κατέχοντας μόνον Αυτόν, κατέχει τα πάντα. Ο αυτοκράτορας του είπε ότι μίλησε σαν παιδάκι και τον προειδοποίησε ότι αν περιεφρονούσε όσα του πρόσφερε, θα τον υπέβαλε σε τρομερά και ανήκουστα βασανιστήρια, στα οποία τελικά θα υπέκυπτε.

“Μιλώ, ως υπηρέτης του Αληθινού Θεού”, απάντησε ο Βίτων· «αλλά μάθε ότι τά βασανιστήρια δεν με φοβίζουν αλλά αντιθέτως, τα περιμένω με ανυπομονησία, για να υποφέρω κάτι για τον Κύριό μου”. Ο αχάριστος και άπιστος αυτοκράτορας, έριξε στη φυλακή τον Βίτωνα με τους δύο συνοδούς του, φορτωμένους με μία αλυσίδα, βάρους τριανταπέντε κιλών περίπου, χωρίς να επιτρέπεται σε κανένα να τους επισκεφθεί ή να τους δώσει κάποια ανακούφιση.

Οι άγιοι Μάρτυρες, στερημένοι της ανθρώπινης βοήθειας, δέχθηκαν επισκέψεις αγγέλων και του ιδίου του Κυρίου Ιησού Χριστού, που γέμισε τη φυλακή με θείο Φως και θεία ευωδία, ενθαρρύνοντας τον άγιο Βίτωνα, λέγοντας: “Έχε

θάρρος, Βίτων, υιέ μου· μείνε σταθερός στην πίστη και τη διακονία σου σε μένα· θα είμαι μαζί σου μέχρι τέλους των αγώνων σου”.

Όταν έμαθε ο Διοκλητιανός ότι η φυλακή μετατράπηκε για τους Αγίους Μάρτυρες σε τόπο αναψυχής, διέταξε να τους βγάλουν από εκεί, και να ρίξουν τον Βίωνα σε φλεγόμενο κλίβανο, που υπήρχε πίσσα-ρητίνη και λιωμένος μόλυβδος. Ο Άγιος, έκανε το σημείο του Σταυρού και αφού παρακάλεσε Εκείνον, που διαφύλαξε τους τρεις Παίδες στην κάμινο της Βαβυλώνας, παρέμεινε εκεί, χωρίς να πάθει κάτι, και βγήκε, χωρίς η σφοδρότητα της φωτιάς να κάψει τρίχα από τα μαλλιά του, αλλ’ αντιθέτως μέσα στον κλίβανο απόκτησε μια νέα ωραιότητα.

Είπε δε στον Διοκλητιανό: “Είναι δυνατόν, άθλιε, να μην αναγνωρίσεις την τύφλωσή σου, και τόσα θαύματα να μη σε πείθουν για την υπέρτατη και άπειρη δύναμη του Θεού των Χριστιανών;”. Αλλ’ αυτός πορωμένος, πρόσταξε να ρίξουν τον μάρτυρα σε φοβερό λιοντάρι, που οι βρυχηθμοί του κατατρόμαζαν όλους τους παρευρισκόμενους. Το λιοντάρι όμως, αντί να ορμήσει και να κατασπαράξει τον μάρτυρα, πλησίασε ήρεμα, θωπεύοντάς τον και γλείφοντας τα πόδια του. Αυτό έγινε αιτία της μεταστροφής πολλών ειδωλολατρών.

Ο αυτοκράτορας, αποδίδοντας το νέο θαύμα σε μαγική τέχνη, διέταξε να απλώσουν τους αγίους Βίωνα, Μόδεστο και Κρησκεντία σε βασανιστικό όργανο, που από τη βιαιότητα των μαρτυρίων τα οστά των αγίων εξαρθρώθηκαν, τα νεύρα τους έσπασαν, τα δε σώματά τους ξεσχίστηκαν, ώστε φάνηκαν τα σπλάγχνα τους. Ενώ ο καιρός ήταν πολύ καλός και ο ουρανός καθαρός και γαλήνιος, μετά την προσευχή κατά τη διάρκεια των βασανιστηρίων του αγίου Βίωνα, ξαφνικά ο αέρας ταραχθηκε, και άρχισαν τρομερές βροντές, αστραπές και κεραυνοί, που γέμισαν όλο το αμφιθέατρο με πολύ τρόμο. Κεραυνοί έπεσαν πάνω στους ειδωλολατρικούς ναούς, που σκέπασαν στα ερείπιά τους πλήθος ειδωλολάτρων. Ο ίδιος ο αυτοκράτορας κρύφτηκε, γεμάτος σύγχυση και αγανάκτηση, βλέποντας τον εαυτόν νικημένο από ένα παιδί.

Άγγελος Κυρίου τότε ήλθε απ’ τον ουρανό, ελευθέρωσε από το βασανιστικό όργανο τους μάρτυρες, τους έδωσε την υγεία τους και με θαυματουργικό τρόπο τους επανέφερε στις όχθες του ποταμού Σιλάρεως, που βρίσκονταν πριν μεταφερθούν στη Ρώμη.

Μόλις έφθασαν, ο άγιος Βίτων προσευχήθηκε στον Κύριο, και του ζήτησε, εφ’ όσον τους ανέδειξε νικητές στα τόσα βασανιστήρια, να τους απαλλάξει από τους κινδύνους αυτού του κόσμου και να τους αξιώσει της αιώνιας δόξας και μακαριότητας. Η προσευχή του εισακούσθηκε, και ουράνια φωνή τους πληροφορούσε ότι ο καιρός της ανταμοιβής τους πλησίασε. Αυτοί απέδωσαν τα

έργα τους στη βοήθεια της θείας χάριτος.

Όταν δε ο Άγιος Βίτων παρακάλεσε όλους τους παρόντες να τον ενταφιάσουν μαζί με τους αγίους συναθλητές του στον τόπο εκείνο, τους διαβεβαίωσε δε ότι με τη μεσιτεία του και των συντρόφων του προς τον Θεό, θα ικανοποιούνταν όλα τα αιτήματά τους για τη σωτηρία τους. Μετά από αυτό οι άγιες ψυχές τους με τιμή και δόξα οδηγήθηκαν στον ουρανό, στις 15 Ιουνίου του έτους 303 μ.Χ. Τα σώματα αυτών των καλλινίκων μαρτύρων ενταφιάστηκαν από τους πιστούς στην περιοχή Μαριάνο (Mariano).

Αργότερα το ιερό λείψανο του Αγίου Βίτωνα μεταφέρθηκε στη Ρώμη, και από εκεί στη Μονή του Αγίου Διονυσίου στη Γαλλία, όπου γίνονταν πολλά θαύματα. Το έτος 836 τα ιερά λείψανα μεταφέρθηκαν με μεγαλειώδη πομπή στη περίφημη Μονή της Σαξονίας (la Nouvelle-Corbie), που ονομάζουν Κόρβεϋ (Corwey). Κατά τη διάρκεια της μεταφοράς των έγιναν περισσότερα από τετρακόσια θαυμάτα.

Ο Άγιος Βίτων θεωρείται ο προστάτης των ηθοποιών και των χορευτών, επειδή θεραπεύει την πάθηση, γνωστή στην ιατρική με το όνομα “χορός του Αγίου Βίτωνος”, δηλαδή πάθηση με σύμπτωμα τον ακούσιο τρόμο (τρεμούλα) των νεύρων και των μυών του προσώπου και των άκρων.

Ακολουθία στον Άγιο Βίτωνα έγραψε ο μακαριστός Αγιορείτης μοναχός και Υμνογράφος Γεράσιμος Μικραγιαννανίτης.

Απολυτίκιον του Αγίου.

Ήχος πλ. α΄. Τον συνάναρχον Λόγον.

Εκ παιδός τω Σωτήρι κατηκολούθησας, και μαρτυρίου αγώσι στερρώς διέπρεψας, εναθλήσας ανδρικώς Βίτων μακάριε· όθεν ως Μάρτυρα Χριστού και γενναίον Αθλητήν, υμνούμεν σε εκβοώντες· Χριστόν απαύστως δυσώπει, ελεη-θήναι τας ψυχάς ημών.